

BI KANPAIAK.

Biyak ziralarikan
 torre batekoak,
 etziraden biyak lan
 bide batekoak;
 batek jotzen zituben
 erlejuko orduk,
 eta ager-erazten
 noiz ziran otorduk;
 besteak berriz nola
 zan gazte berriya,
 bueltaka zuben gortu
 arazten erriya;
 ezagun zan aboan
 etzeukala miñik,
 eziñ zuben isillik
 iduki mingañik;
 nabaitzen baldin bazan
 festaren usairik,
 etzan aitzen beraren
 danbadak besterik;
 maiz esaten ziola
 bere lagunari,
 ia zertan etzion
 segitutzen ari,
 dantzari eta oyuka
 erriya jolasten,
 zertan etzuben pauso
 manzar ura uzten;
 bañan zarrak kasorik

egin gabe ari,
 segitzen zion bere
 zekarren lanari;
 modu ortan gertatzen
 ziradela biyak,
 bein izanik eguna
 erriko patroiyak,
 kanpai gaztea dantzari
 asi zan torrean,
 eta ain zebillela
 gogoz indarrean,
 abotik joan zitzaion
 mingaña aidean,
 guchienaz bi torre
 ain altu bidean;
 eta kanpaia bera
 oso artesirik,
 iltzan, eta zarra zan
 gelditu bizirik.

. . . . .

Onek erakusten du
 amaika gazteri,
 gertatutzen zaiola
 beren paltaz ori;
 lasterka nai dubenak
 mundu ontan bizi,
 lasterka joango dala
 mundutik igesi.

RAMON ARTOLA.